

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Emma. Et romantisk Eventyri fem Sange

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 215. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893711199024/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Femte Dug.

Som Vandrerer, der nat af Sred
 Op over Alpetoppe higer,
 Troer, hvert et Bierg, hans Fod bestiger,
 Ham volder sidste Farlighed,
 Men ei saafnart har vundet op
 Paa Spidsen, før hans Blik opleder
 En Hær af nye Farligheder
 Paa Veien til det næstes Top --
 Saa stonne Dødelige frem
 Igiennem Livets Modgangs Hære,
 Og troe den sidste der at være,
 Hvor blot en større møder dem.
 Mistænkt den blinde Lykkes Smile!
 Thi tæt ved Rosen Tornen er,
 Og Modgangs Storm, o Ven! er nær,
 Naar Livets Bølger tause hvile.

Nu slumre trygt de glade To:
 De drømme sig i Glædens Tempe,
 Ved Dag af Kærlighedens Kiempe,
 I sikker Fred, og salig Roe.
 O! lad dem slumre! bange Måse,
 Opvaagn dem ei! alt hører du
 Orkanen over dem at bruse --
 O Skæck! -- men vaagn dem ei endnu!

I denne høitidsfulde Nat,
 hvori sin Seier Amor fronte,
 Hvis hele Herlighed kun nat

Den svage Skald bestyrtet tonde --
 Mens alt i Søvnens Arme laae,
 Og Elffov, han og hun allene
 I denne hemmelige Scene
 Nærværende sig selv kun saae --
 formaade Carls uhyre Magt
 Ham ei paa Søvnens Silkevinge
 Den søde Rolighed at bringe,
 Som vaagen Fryd opveier svagt.
 Var det en finger fra det Høie?
 Var det naturlig Sympathie?
 Hof -- Emmas fader intet Die
 Den hele Nat fik luffet i.

Han stod omsider op, og ilte
 Til Vindvet, aabned det, og saae,
 Mens Maanen ned i Sneen smilte,
 Miraklerne paa Himlens Blaae;
 Og tænkte: Carl! hvor er du lille!
 Og raabte: Gud! hvor er du stor!
 Slog Diet ned i Nattens Stille,
 Og saae Miraklet paa vor Jord.

Han saae en lille hvid figur
 En Mand igiennem Haven bæve
 Ud fra Drindsesjens Jomfruebuur --
 O Himmel! hvad mon dette være?
 Med Graadighed han stirred atter,
 Og fik tilsidst bestyrtet at see
 Sin Skriver giennem Havens Snee
 Bortbaaren af hans skønne Datter.

Som rørt af Torden stod han der -
 forundring, Kummer, Skæk og Vrede
 Betog hans Siæl; og meget nær